

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง "ปัจจัยที่ส่งผลต่อความประพฤตินักเรียน : ศึกษากรณีโรงเรียนมัธยมในเขตกรุงเทพมหานคร" โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา 1). เพื่อศึกษาระดับความประพฤตินักเรียน 2). เพื่อศึกษาว่ามีปัจจัยอะไรบ้างที่สัมพันธ์กับความประพฤตินักเรียน 3). เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความประพฤตินักเรียน

ตัวแปรอิสระที่ใช้ในการศึกษาคครั้งนี้มี 8 ตัว ได้แก่ 1. ความผูกพันต่อบิดามารดา ครู และโรงเรียน 2. ความยึดมั่นต่อแนวทางการกระทำที่สังคมยอมรับ 3. ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมอื่นเป็นแบบแผนที่สังคมยอมรับ 4. ความเชื่อในความถูกต้องของกฎที่มีอยู่ในสังคม 5. การคบหาสมาคมกับเพื่อนที่ประพฤตินักเรียน 6. การรับรู้ความรุนแรงของการลงโทษ 7. การรับรู้ความแน่นอนของการลงโทษ และ 8. การรับรู้ความรวดเร็วของการลงโทษ

ระเบียบวิธีวิจัย เป็นการวิจัยสำรวจแบบตัดขวาง โดยสุ่มตัวอย่างจากนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย จำนวน 5 โรงเรียน ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่มหลายชั้นภูมิ โดยให้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล

ผลการศึกษามีดังนี้

1. ระดับความประพฤตินักเรียน พบว่า ภายในช่วง 1 ปีที่ผ่านมา กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเคยประพฤตินักเรียน 893 คน และเมื่อจำแนกประเภทความผิดออกเป็น 3 กลุ่ม พบว่า

1.1 ความผิดขนาดเล็ก ได้แก่ การแต่งกายและใช้ทรงผมผิดระเบียบ มีจำนวน 415 คน (46.5%)

1.2 ความผิดขนาดปานกลาง ได้แก่ การสูบบุหรี่ หลบหนีเรียน และการดื่มสุราหรือของมึนเมา มีจำนวน 401 คน (44.9%)

1.3 ความผิดขนาดใหญ่ ได้แก่ ก่อการวิวาท มีอาวุธในครอบครอง ทำลายสาธารณสมบัติ สู้กับครูหรือเสนาบดีเสนาบดีบางชนิด เล่นการพนัน มีจำนวน 77 คน (8.6%)

2. การวิเคราะห์หาค่าความสัมพันธ์ พบว่า ตัวแปรอิสระทุกตัวมีความสัมพันธ์กับระดับความประพฤตินักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อย่างไรก็ตาม ความสัมพันธ์ที่พบนั้น เป็นความสัมพันธ์ในระดับที่ค่อนข้างต่ำ

3. จากการวิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์แบบเส้นตรง เมื่อวิเคราะห์โดยรวมความผิดทุกประเภท พบว่า ตัวแปรที่ร่วมกันอธิบายระดับความประพฤตินักเรียนคือ การคบหาสมาคมกับเพื่อนที่ประพฤตินักเรียนและ

การรับรู้ความแน่นอนของการลงโทษ ซึ่งตัวแปรแรกมีขนาดความสัมพันธ์มากกว่าตัวแปรหลัง และตัวแปรทั้ง 2 ร่วมกันอธิบายค่าความแปรปรวนของระดับความประพฤตินิดได้เพียงร้อยละ 3.5 เมื่อแยกวิเคราะห์ระดับความประพฤตินิดออกเป็น 3 กลุ่ม พบว่า กลุ่มความผิดขนาดเบา มีตัวแปรที่อธิบายความประพฤตินิดได้ คือความยึดมั่นต่อแผนการกระทำที่สังคมยอมรับซึ่งมีขนาดความสัมพันธ์สูงสุด ลำดับรองลงมาคือ การคบหาสมาคมกับเพื่อนที่ประพฤตินิด และลำดับสุดท้ายคือการรับรู้ความรวดเร็วของการลงโทษ ซึ่งตัวแปรทั้ง 3 ร่วมกันอธิบายค่าความแปรปรวนของระดับความประพฤตินิดได้ร้อยละ 21.38 สำหรับกลุ่มความผิดขนาดปานกลาง พบว่า การคบหาสมาคมกับเพื่อนที่ประพฤตินิด เพียงตัวแปรเดียวที่มีความสัมพันธ์กับระดับความประพฤตินิด และสามารถอธิบายค่าความแปรปรวนของระดับความประพฤตินิดได้ประมาณร้อยละ 16 ส่วนกลุ่มความผิดขนาดหนัก พบว่า มี 3 ตัวแปรที่อธิบายระดับความประพฤตินิดได้ คือ การรับรู้ความรุนแรงของการลงโทษมีขนาดความสัมพันธ์มากที่สุดกับระดับความประพฤตินิด ลำดับรองลงมาคือความผูกพันต่อบิดามารดา ครูและโรงเรียน และลำดับสุดท้ายคือ การรับรู้ความแน่นอนของการลงโทษ ซึ่งตัวแปรทั้ง 3 ดังกล่าวได้ร่วมกันอธิบายค่าความแปรปรวนของระดับความประพฤตินิดได้ร้อยละ 23